

SPREMEMBE SO GIBALO NAPREDKA

"Spremembe so gibal napredka", je zapisal v svojem članku "Ali smo knjižničarji sami največja ovira razvoja knjižničarstva" dr. Matjaž Žaucer, sedanji ravnatelj Centralne tehniške knjižnice v Ljubljani (CTK).

CTK je z vsem svojim sodobnim razvojem od ustanovitve v letu 1949 dalje kmalu postala znana sodobna knjižnica v Sloveniji, bivši Jugoslaviji in kot dejavna članica International Association of Technological University Libraries (IATUL), IFLA in njene sekcije za tehniške in prirodoslovne knjižnice, CIB International Council for Building, Studies and Research in še nakaterih drugih organizacij znana tudi v svetu ter je tudi gospod Žaucer kot ravnatelj mogel samo na temelju tega razvoja graditi dalje. Pisec omenjenega članka pa tega ne priznava. Da je stvar še bolj groteskna, gospod Žaucer ne pozna priimka in imena treh bivših "ubogih ravnateljic" knjižnice, ki so v letih 1970 do 1990 gradile njeno sodobno podobo na temelju, ki ga je prvi začrtal dipl. ing. Kajetan Kavčič.

Namesto pričakovanega poudarka na uspešnem vključevanju CTK v svetovne knjižnično informacijske tokove, za kar imajo zasloge tudi neimenovane "tri bivše ravnateljice", gospod Žaucer poje hvalospeve svoji, tehnično verjetno uspešno izvedeni selitvi, obenem pa zaničuje delo svojih predhodnikov in omalovažuje tudi delo knjižničarjev v CTK.

Pisec članka se hvali, da je po sklepu vlade, da se gradnja NUK in CTK izvede skupaj - danes sicer govorimo le o gradnji Univerzitetne knjižnice Ljubljana - tudi sam podprl to odločitev. Žal!

Kakorkoli že, dejstvo je, da je CTK edina Univerzitetna knjižnica, ki ni imela, pa tudi sedanja na Trgu Republike nima prave lokacije.

Tri nekdanje ravnateljice CTK, kot jih titulira pisec članka, niso nikogar "podpihovale", ampak so ob trdni podpori Društva inženirjev in tehnikov, večkrat tudi Društva bibliotekarjev Slovenije ter tudi na podlagi strokovnih nasvetov IATUL-a skušale novi CTK pridobiti lokacijo sredi tehniških fakultet, kot jo imajo vse tehniške knjižnice na svetu, ki hkrati služijo univerzi in gospodarstvu. Šlo je torej za najboljšo strokovno odločitev.

Veliko sprenevedanje je tudi izjava, da so tri ravnateljice zamudile priložnost za izgradnjo nove samostojne CTK. Tudi sedanja preselitev v večje in sodobnejše prostore na Trgu Republike ni nikakršna zasluga

gospoda Žaucerja, ampak je rezultat sklepa vlade o prodaji dotedanje stavbe CTK.

Za lase je tudi privlečena neargumentirana trditev, da so polemike okrog gradnje vplivale "na počasnejšo gradnjo Univerzitetne knjižnice Ljubljana (UKL)".

Omenjeni članek je še bolj nesprejemljiv, ker je izšel v Knjižnici, letnik 41, št. 2/3, in bil predstavljen slovenskim knjižničarjem v Portorožu, ob proslavljanju dosežkov slovenskega knjižničarstva ob 50-letnici ustanovitve Društva bibliotekarjev Slovenije in 40-letnici izhajanja njegovega glasila Knjižnica.

Mara Štajpah, Ljubljana